

אחד מסיפורים אלה שלח לחוֹדֵה המספלת בעניין, שלום תשובה, שעלה ארצה מטריפולי שבלוב, לפני 18 שנה בדיוק, ב"4.4.49. סיפר תשובה:

עליתי ארצה עם אשתי ושלושת ילדי, והעברנו למעברת באר-יעקוב. בן שנה כמעט היה בנו הצעיר אפריים כאשר חלה במעברה, ונלקח משם לתל-אביב, לבית-חולים הדסה שברחוב מוא"ה. אני ואשתי נסענו לראותו בכל ימי-הביקור, עד שיום אחד ביקרנוהו, מצבו טוב מאוד,

דאי-מסטרר לביא העמדה הטריחה

בריא ושלם, ושמחנו מאוד. מן המשרד אמרו לנו: "מחר הביאו בגדים וקצוהו". למחרת השכמנו אשתי ואני, נסענו ב"שמחה להדסה בתל-אביב, הצענו, נכנסנו, ביקשנו את ילדינו, אמרו לנו "הכו פה", "הכו שם", ומפה לשם עד שעה מאוחרת, שאז אמרו לנו, "הכנסו למשרד". נכנסנו, אמרו לנו: "בנכם אפריים מת", אנחנו בכינו ואמרנו להם איפה היא ה' גופה? אמרו לנו כבר נקבר. איך אפשר? באותו בית-חולים עבד טריפוליטני אחד, חברנו. הוא אמר לנו: אי-אפשר שהילד מת. הרי רק אתמול אחרי הצהריים עשיתי לו אמבטיה וישנתיו בריא ושלם.

מו הביא פרחים? למחרת הלכתי שוב לבית-חולים, ושאלתי איפה נקבר בני? אמרו שלא יודעים. שלחוני לחברה קדישא. הלכתי אליהם, אבל לא היה רשום השם שלו. כך התרוצצתי מאחד לשני, עד ליום הרביעי לאחרי המות, שאז לקחוני והראוני קבר טרי, שרק לפני כמה שעות נערם עליו עפר. כתוב עליו בתוך חתיכת קרטון קטנה שמו של בני, וזר פרחים ענקי על הקבר. למרות כל השנים שעברו מאז, אני עוד לא מבין: מדוע לא היראוני את גופת בני? מדוע העפר היה טרי גם אחרי 4 ימים? מי זה שהביא זר פרחים בעשרות לירות לבני הלא יודע? אלה השאלות, ואני חושב שאני גם יודע את התשובות.

אני חושב שאחרי שרצתי אחריהם במשך ארבעה ימים, בחרו באותו יום אשר לקחוני לקרית-שאול, איזה קבר של אחד הילדים, אשר בהדאי מת באותו יום (לפי הפרחים), והראוני את קברו אחרי אשר כתבו על חתיכת קרטון בעפרון את שמו של בני, ואחר כך שוב הורידו אותה.

אבל אם ככה — אז איפה בני יקירי אפריים? כאז 18 שנה שואל הוא שאלה זו. ועד שלא יקבל שלום תשובה, את התשובה לכך — לא יהיה שלום לבלב.

הווי

● **המין השלישי.** בחיפה סיכם מח" שב בית-הספר ללימודי מוסמכים של ה' סכנין את מספר המשתלמים, הגיע למספרה כי 1278 מביניהם הם גברים; 86 — נשים ושינים — בלתי-יודעים.

התיישבות

האיש שלא התאים

זה לא קונץ להיות חבר-קיבוץ למי ש' נולד שם, גדל שם, והוא אחד מהחבריה. אבל מה קורה למישהו בעל עבר שונה ל' גמרי כשכל שאיפתו היא להיות חבר-קיבוץ. אבל הוא לא מצליח להסתדר בחברה? **מרק, לעמוד בתור.** אריה לביא (29) מחפש לו מזה שנים מקום באחד מ' קיבוצי הארץ. הוא נדד כבר בנגב ובגליל, בשרון ובצפון, ועדיין לא מצא. **סיפר אריה, בקול שקט ועייף, ודלא שמץ מרירות:**

נולדתי בהונגריה, שנה לפני שפרצה מל' חמת-העולם. כל מה שאני זוכר מתקופת' לדותי זה דם. הרבה דם. בבית גדלתי, יחד עם אחי, באוירה מר' סיקלית. אבא היה צ'ליסט ואמא פסנתרנית. פעם כשניגנו ברביעה, עם הורי, כשאחי מנגן בצ'לו ואני בכינור — נכנסו חילים ולקחו את אבא. יותר לא ראיתי אותו. יותר מאוחר, כשלקחו גם את אמא, הת' נצרנו אחי ואני וכך הצלחנו לעבור אי' כשהו את הזוועות. בשנת 1950 עלינו ארצה. שמו אותנו במחנה-עולים, והמילים ה' ראשונות שלמדתי בעברית היו לעמוד ב' תור ומרק.

בנידה, התאבדות, קדחת-המעי' רות. ואז החלו נדודי: נכנסתי לחתונה' נוער-הציוני בירושלים, ושם נשארתי שנתיים. התחתנתי עם אביבה, ונולד לנו הבן ה' ראשון, אריה.

הלכנו לרמות-נפתלי שבגליל. המושב הת' פרק. כך שנאלצתי לעזוב את המקום. עב' רנו למצפה-רמון, אך לא השגתי שם עבודה. ניסיתי בקיבוץ חפציבה, אבל עזבתי את הקיבוץ בגלל אשתי. היא התאוננה ולא יכלה להישאר שם.

בקיבוץ סער, לעומת-זאת, אמרו ש' אשתי מתאימה לחיי-קיבוץ אבל אני לא. במושב נתיב-השיירה מהה לימור, הילדה שנולדה לנו. לא יכולתי להישאר שם. עברתי למצובה.

במצובה הייתי מוכרח לעזוב, אחרי מריבה עם אחד מחברי הקבוצה. הלכתי לנסות ב' מושב השיתופי שורש. דפקו אותי לשמור שלוש שבתות, רצוף. בשבת הרביעית נמאס לי. אמרתי שאני לא הולך לשמירה. לא היו תה לי ברירה. נאלצתי להפיש לי מקום חדש. המקום החדש היה מושב נחל-ראובן. שם היתה הסתככות עם אשתי. תפשתי אותה עם גבר זר. החלטנו להתגרש.

הלכתי לבחן. שם שלח אותי סדרן-עבודה של הקיבוץ לשמור בעמדה מבוצרת. העמדה היתה מזוהמת ומסריחה. ישבתי בעמדה שבוע שלם וגם שכחו להביא לי אוכל. קי' בלתי שם קדחת-מיערות. עברתי לקיבוץ אלומות. המחלקה לי' שידוכים של איחוד הקיבוצים והקבוצות ה' פגישה אחי עם בחורה מרמת-דוד. הצי' טרפתי אליה לרמת-דוד. אחרי כמה זמן שם, הבחורה ששידכו לי עשתה שערוויה. היא ניסתה להתאבד, ואותי ורקו מן הקיבוץ כי אמרו שזה בגליל. שלחו אותי לבית-קשת. שם עבדתי יום אחד בפרדס. המזכיר בא אלי ואמר שקיבל עלי אינפורמציה מן האיחוד. הוא לא רוצה להסתבך, ושאני אלך משם. הסתובבתי בתל-אביב. בקיבוץ-התמאחד לא רוצים אותי. בקיבוץ-הארצי לא רוצים אותי. באיחוד הקיבוצים לא רוצים אותי.

בשביב שאני לא כמוהם. אני אדם סגור. לא חברתי. נקלט קשה בכל מקום. את זה אני יודע. אין לי איפה להיות. אני הרי לא אשם שאני כזה. לא רוצה שירחמו עלי אבל קצת יחס חם אפשר לבקש.

נישרפתי כל כך הרבה מבני אדם עד ש' יותר אני לא יכול להדק לשום חברה. בי' כל מקום הייתי בודד — ולא יכולתי ל' לכת נגדם. בקיבוץ אסור להיות אחד כמוני. בית אין לי. כסף אין לי. אני אוהב את האדמה. את העבודה. את השדה. לכן אני הולך כל הזמן לקיבוצים. עכשיו אין לי כבר לאן ללכת.

בשביל עבודה הייתי טוב. אבל, בשביל זה שאני לא כמוהם, או הם זורקים אותי?

תלונות

אין שלום ואין תשובה

אחרי הפירסומים המזעזעים אודות ילדי' תימן שנעלמו (העולם הזה 1533), החלו להודע גם עולים ממקומות שונים לגמרי, שילדיהם נעלמו או הועלמו בצורה מסתורית, בנסיבות משונות ביותר.

לגילוח דרוש- פרמה שרפ 3

שלושה סכיני פרמה שרפ בדיסקוסר סגור 120

מומחי תיירות ישראלים משבחים תיירות בבולגריה

צ' בי קינן היה לפני זמן לא רב במסע לימודים בבולגריה. «הבולגרים ידעו לבנות תעשיית תיירות המבוססת על עקרונות רווחיות קאפיטליסטיות, ומושכים היום 3 מיליון תיירים בשנה, בתוכם יותר ממיליון מהמערב» — אומר מר קינן ומתפעל מארגון העבודה המצויין בערי הקיט של חוף הים השחור. הם מציעים שהייה במחירים מגוחכים ממש, מארבעה וחצי עד 11 דולאר ביום, ובכל-זאת, אינם מפסידים. המלונות טובים, השרות מצויין, אפשרויות הבידור מגוונות מאד. במלה אחת, כל מה שחסר לנו». מר קינן רואה את סוד ההצלחה הזאת בקיומה של רשות תיירות מרכזית אחת, בעלת תקציב רציני. «כאשר בווארנה נשבר מעקה על השטילה, אין התיירים נאלצים לחכות עד שתתכנס מועצת העיריה ותקבע מועד לתיקונו».

מן העתונות

השתלם ולמד!

הנהלת חשבונות למתחילים ולמתקדמים קורסי בוקר וערב רגילים ואינטנסיביים ספרים ועבודה מעשית — הנם.

במכון „מרכז" לחשבונאות רח' שלמה המלך 23, ת"א